

*Gedenkwaardige bijeenkomst
in de hoofdstad van
vrede & vriendschap*

**Voor een vrij Iran zonder religieuze dictatuur
14 maart 2015**

Ferry Wever

In het oude Perzië was vuur het symbool voor licht, zuiverheid, frisheid, creativiteit en gezondheid. Wanneer een vuur wordt aangestoken verdwijnen ziekte, armoede, ellende, frustratie en slechtheid.

Daarom wordt op dinsdagavond aanstaande, voor het Iraanse nieuwe jaar, Charshanbeh Souri (laatste woensdag) gevierd. Het belangrijkste kenmerk van Charshanbeh Souri is de solidariteit en de blijdschap van de mensen, om het nieuwe jaar te verwelkomen.

Het Iraanse nieuwjaar heet No Ruz. Dit Perzische feest is door de Verenigde Naties erkend als internationale feestdag.

No Ruz wordt gevierd op 21 maart, het begin van de lente en ook de internationale dag van de vrede.

Zo komen vriendschap, vrede en een nieuw begin samen.

Toespraak van Huub Oosterhuis

**Van morgen ijlt mijn tuinman, wit van schrik,
Mijn woning in: "Heer, Heer, één ogenblik!
Ginds, in de rooshof, snoeide ik loot na loot,
Toen keek ik achter mij. Daar stond de Dood.
Ik schrok, en haastte mij langs de andere kant,
Maar zag nog juist de dreiging van zijn hand.
Meester, uw paard, en laat mij spoorlags gaan,
Voor de avond nog bereik ik Ispahaan!" -
Van middag (lang reeds was hij heengespoed)
Heb ik in 't cederpark de Dood ontmoet.
"Waarom," zo vraag ik, want hij wacht en zwijgt,
"Hebt gij van morgen vroeg mijn knecht gedreigd?"
Glimlachend antwoordt hij: "Geen dreiging was 't,
Waarvoor uw tuinman vlood. Ik was verrast,
Toen 'k 's morgens hier nog stil aan 't werk
zag staan,
Die 'k 's avonds halen moest in Ispahaan."**

Zo laat de Nederlandse dichter P.N. van Eyck een Perzisch edelman vertellen. Het gaat over de volstrekte onberekenbaarheid van het menselijk leven. Ons menselijk leven. We weten niets, geen hoe en waarom en wanneer. Dit is een gedicht van vóór 1935 toen Perzië weer zijn oude naam mocht dragen, Iran. Ik was twaalf jaar, zat in de eerste klas van de middelbare school in Amsterdam, toen ik voor het eerst dit gedicht las. En waar ter wereld Perzië lag, wist ik niet, toen. We hadden op de lagere school alleen maar aardrijkskunde van Nederland gehad en een beetje van Duitsland. Het waren de jaren van de Tweede Wereldoorlog. Nu hadden wij thuis een encyclopedie, zo'n serie boeken waar alles in staat. En daarin zocht ik Perzië op. Ze kwamen oorspronkelijk, las ik, uit Zuid-Rusland en het Kaukasus-gebied, de mensen die later de Perzen werden genoemd en nu dus de Iraniërs. Uit de zevende eeuw voor Christus dateert een inscriptie waarin Parsua wordt genoemd. Parsua was onderworpen aan het volk van de Meden, maar twee eeuwen later is het tot een wereldrijk uitgegroeid en strekt het zich uit van de Middellandse Zee tot aan de Indus. Dat was gebeurd onder leiding van Cyrus de Grote. Aan deze Cyrus worden grote woorden

Cyrus II de Grote: Stichter van het Perzische

toegeschreven die tot op vandaag doorwerken en herkenning oproepen.

SMV, Stichting Mensenrechten Vrienden, die deze bijeenkomst organiseerde en mij uitnodigde u toe te spreken, dank voor de uitnodiging, SMV citeert de 2500 jaar oude woorden van Cyrus de Grote als volgt: “Het is niet belangrijk waar je vandaan komt, wat je ras is of je geloof. Het is belangrijk dat je ieder mens respecteert zoals hij of zij is of denkt. Dat wij elkaar van onschuldig lijden verlossen en bevrijden.” SMV noemt deze woorden “de eerste verklaring van de mensenrechten”. En daarmee plaatst zij zich in de grote, humane, religieuze, visionaire traditie van hoop op bevrijding en een menswaardige nieuwe wereld.

In het grote Boek van mijn christelijke traditie, de Joodse Bijbel, komt deze Cyrus de Grote voor als de dienstknecht Messias, Gezalfde van de God van Israël. Kores heet hij in de Hebreeuwse Bijbel. Ik neem u even mee in het Bijbelse verhaal, dat voor misschien velen van u de grondslag is van uw levens, en wereldbeschouwing. Ze werden uit hun land weggevoerd, de Judeeërs, de Joden, de bewoners van Jeruzalem en omstreken, en ze werden in een ander deel van de wereld neergekwakt. De Babylonische ballingschap vanaf 587 voor het begin van onze jaartelling, ruim veertig jaar. En als ze nog verder willen leven, moeten ze maar zien hoe ze dat doen, en als ze willen sterven, is het ook best. Gevangenen van een geschiedenis die door de machtige met wapengeweld wordt gemaakt, weerloze mensen over wier hoofden heen het noodlot zich voltrekt. Dat zijn ze; het is hen te moede als tot op vandaag alle verschoppelingen van alle eeuwen en van onze dagen: “Wie denkt er aan ons in deze uithoek van een ongenadige wereld?” Dan treedt in hun midden, in het midden van die ballingen in Babylonië, aan de stromen van Babel, een profeet naar voren, een onbekende. Hij wordt Jesaja de Tweede genoemd. Het is rond het jaar 540, ruim veertig jaar na de verwoesting

van Jeruzalem. En die Jesaja de Tweede ziet wat anderen in die dagen ook zien: dat het gigantische wereldrijk van Babel op instorten staat. Een zekere Cyrus is opgestaan. Hij verovert een nog groter wereldrijk bij elkaar; hij zal ook Babel pakken. Grootse politiek, en terwijl dat politieke spel gespeeld wordt en de hele wereld weer eens op zijn kop wordt gezet, ziet de profeet wat anderen niet zien. En hij zegt tot die paar duizend Judeeërs, Joden in Babel: “Jullie zijn de inzet van dat spel. Het is jullie God die in deze chaos ingrijpt

en deze woestijn voor jullie opnieuw begaanbaar maakt. En Cyrus de Grote, die nieuwe wereldveroveraar, is Zijn knecht. Die wordt, zo machtig en onweerstaanbaar als hij is, ingeschakeld tot jullie bevrijding.” Die God, die Ondenkbare, Onbeeldbare, van Wie geschreven staat in vele heilige boeken van grote godsdiensten, dat Hij aarde en hemel gemaakt heeft in den beginne, Die maakt nu een nieuw begin. Hij schept een nieuwe wereldorde en het beslissende teken waaraan die nieuwe schepping te herkennen zal zijn, is dat die paar duizend mensen, die ontheemde ballingen, weer op hun plaats komen en hun stad herbouwen. Ik citeer uit die Jesaja de Tweede:

“Zo heeft Hij gesproken: “Ik Zelf heb de aarde gemaakt, een mens op haar geschapen, met eigen handen de hemel gespannen, de machten des hemels ontboden, nu heb Ik er één verwekt, Cyrus, om gerechtigheid te bewerken. Ik heb zijn weg gebaad, hij zal Mijn verschoppelingen doen gaan in vrijheid. Hij zal mijn stad verbouwen voor hen.”

Dat is het visioen van de vernederden, de ballingen, dat hun stad, die puinhoop, opnieuw gebouwd zal worden. Het is dit visioen van nieuw begin, deze traditie van hoop op een menswaardige wereld, die ons hier, Nederlandse mensen en Iraanse ballingen, samenbrengt. Tegen alle verschrikkingen in van ISIS en Boko Haram.

Dat Boek, de Bijbel, begint met een verhaal over een tuin, ook wel het Paradijs genoemd. De Hebreeuwse taal, waarin de Bijbel geschreven is, heeft het woord “pardes”, paradijs, geleend van het Perzisch. Er staat: “God plantte een tuin in Eden, dat betekent Lief Land, in het oosten en daar zette Hij hem neer, de mens die Hij geboetseerd had.” Hij plantte een tuin. De tuin is, volgens het Bijbelse verhaal, maar ook volgens vele Arabische mythen, het hart van de wereld. De tuin is: oerwoud en wildgroei bedwongen, woestijn getemd, natuur geordend, zon en schaduw in evenwicht, alles in rust. De tuin is onze bestemming, daar zijn we naartoe, en om je dat in te prenten in je ziel, in je verlangen, zeggen

de verhalen, de grote verhalen, dat je daar in die tuin begonnen bent. Wij horen thuis in een tuin. Niet in een woestijn van zand en distels, niet in een woestijn van wegennetten, maar tussen bomen en bloemen en levend water. Daar zijn wij geschapen, dus daar zijn we naartoe. Een tuin vlakbij zonsopgang; wij zijn geboren onder de opgaande zon in de laatste ogenblikken van de nacht. Ik lees u een strofe voor uit dat Bijbelse tuin (pardes), paradijs gedicht, dat scheppingslied: “Hij plantte een tuin in Eden in het Oosten, en daar zette Hij hem neer: de mens die Hij had geboetseerd. Een rivier gaat uit van Eden om de tuin te drenken, en vertakt zich in vier brede stromen. De naam van de eerste is Pison, muiter, die omstroomt het hele land Chawila waar het goud is. Goed is het goud van dat land. Daar is ook balsemhars en het gesteente kornalijs. De naam van de tweede rivier is Gichon, de bruiser, die heel het land Ethiopië omstroomt. Tigris is de naam van de derde rivier, die gaat ten oosten van Assur, en de vierde rivier is de Eufraat”. Het paradijs, de oertuin van in den beginne, zo vertellen de verhalen, lag in het land van Eufraat en Tigris. In Irak.

En daar, daar ligt nu Camp Liberty. Het kamp “vrijheid”. Wat een harde, cynische woordverbinding: kamp - vrijheid. Wat ons hier samenbrengt, is de verontwaardiging over de grondeloze vernedering van Iraanse medemensen, al meer dan vijfendertig jaar. De massamoord van Khomeini

op dertigduizend politieke gevangenen in de zomer van 1988. Het is teveel om in enkele uren te gedenken en onder woorden te brengen. Daarom richten wij ons hart en onze solidariteit op de Iraanse asielzoekers in Camp Liberty, in dat kamp in de buurt van Bagdad, waar drieduizend Iraanse asielzoekers worden vastgehouden. Het Iraakse leger, waaronder het kamp valt, probeert

de Iraanse vluchtelingen uit te putten door het schenden van hun mensenrechten. De omstandigheden in Camp Liberty zijn een schending van de internationale humanitaire bepalingen voor vluchtelingenkampen. Vooral voor de huisvestingen van ouderen, zieken en gehandicapten is dit voormalige Amerikaanse legerkamp ongeschikt. Het is een vorm van fysieke en mentale marteling wanneer mensen in overvolle, onhygiënische barakken moeten wonen en wanneer er, door een ontoereikend rioleringsstelsel, onhygiënische toestanden ontstaan. Camp Liberty is niet aangesloten op het riool, het afvalwater moet met tankwagens worden afgevoerd, de Iraakse kampeiding verhindert steeds opnieuw het afvoeren van vuil water als opzettelijke intimidatie van de asielzoekers. Ik wist het niet... Ik las het op de website van SMV.

Ad Melkert, hij is al genoemd, voormalig hoofd van de hulpmissie van de Verenigde Naties voor Irak en speciale vertegenwoordiger van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties, heeft een dringend beroep gedaan op de internationale gemeenschap om oplossingen te zoeken voor de Iraanse asielzoekers die momenteel in Camp Liberty in levensgevaar zijn. Ik heb de rapportage en aanbevelingen van Ad Melkert betreffende de humanitaire crisis in Camp Liberty zorgvuldig gelezen. Wat kunnen wij doen? Ik heb geen antwoord op die vraag. Ik schaam me voor Camp Liberty en voor heel deze wereld, die mijn leven is, waar ik bij hoor, en die ik niet kan veranderen in een vredewereld.

Ik ben van de Tweede Wereldoorlog, ik heb als jongen van 9 jaar gezien hoe mijn Joodse vriendjes en de meisjes met wie ik hinkelde, hoe die werden weggevoerd en nooit meer zijn teruggekomen. Ik weet, ik maak me geen illusies. Maar ik leef: ik sta, ik adem, in de traditie van het visioen. Het visioen van de tuin, parden, paradijs, waar mensen waardig leven mogen en elk zijn naam in vrede draagt. Ieder mens, in de geest van de woorden die worden toegeschreven aan Cyrus de Grote. Dat wij hen van hun onschuldig lijden verlossen. Moge het zo zijn, dat wij elkaar vasthouden om aan die bevrijding bij te dragen wat we kunnen. En als je vertwijfelt en denkt: "Wat heeft het nog voor zin?", zoek dan troost bij de grote Perzische dichter Omar Khayyâm, die tot de Nederlandse cultuur en poëzie is gaan behoren door de vertalingen van de dichter Jan Hendrik Leopold. Die vertaalde de Rubáiyát, de kwatrijnen van Omar Khayyâm. Onder andere deze, waarin de kern van alle religieuze tradities der geschiedenis is verwoord. Ik lees u voor Omar Khayyâm uit de twaalfde eeuw in de bewerking van Leopold acht eeuwen later:

Kom tot mij, tot mijn hart, dat trilt als loover, vaag weg den angst en al zijn voorgetoover; ik zeg, ik zeg U, ik weersta niet meer, o God, laat mij niet aan mijzelf over!

Ik zeg, ik zeg U, ik weersta niet meer, o God, laat mij niet aan mijzelf over!

Dank u.

Ik heb nog een nawoord voor U:

Een protestlied tegen de uitzetting van kinderen. Zoals u weet, kunt weten, is het Nederlandse vluchtelingenbeleid voortdurend in strijd met de mensenrechten en met Europese regels, en is er besloten door de afgetreden staatssecretaris, dat nog zo'n vijfhonderd gezinnen met kinderen die in Nederland geboren zijn, zullen worden uitgezet. Er is nauwelijks hoop dat de politiek nog zal ingrijpen. Ik heb daarom een protestlied geschreven, dat ik aangeboden heb aan iedereen die in Nederland ook maar kan zingen, en naam heeft en optreedt. En ik hoop dat ze, waar dan ook, op een melodie die aan het ontstaan is, dit zullen zingen in de gesloten oren van de politici. Opdat ons de schande van die uitzetting bespaard blijft:

Waar je bent geboren en getogen, moet je daar vandaan?
Wie heeft dat beslist?
Had je willen zijn geboren,
als je dat tevoren wist?
Handen af, zingt mijn geweten.
Laat ze blijven, God en bijna iedereen staat aan hun kant.
Overheid, doe niet zo verbeteren.
Maak een beter, liever Nederland.

That's what friends are for: Trijntje Oosterhuis

That's what friends are for

And I never thought I'd feel this way
And as far as I'm concerned
I'm glad I got the chance to say
That I do believe I love you

And if I should ever go away
Well then close your eyes and try
To feel the way we do today
And then if you can remember

Keep smiling, keep shining
Knowing you can always count on me, for sure
That's what friends are for

For good times and bad times
I'll be on your side forever more
That's what friends are for

Well you came in loving me
And now there's so much more I see
And so by the way I thank you

And then for the times when we're apart
Well then close your eyes and know
These words are coming from my heart
And then if you can remember

Keep smiling, keep shining
Knowing you can always count on me, for sure
That's what friends are for

For good times and bad times
I'll be on your side forever more
That's what friends are for

And good times and bad times
I'll be on your side forever more
That's what friends are for

Daar zijn vrienden voor

En ik dacht nooit dat ik dit zou voelen
En wat mij betreft
Ben ik blij dat ik de kans heb om te zeggen
Dat ik geloof ik echt van je hou

En als ik ooit weg zou gaan
Nou, sluit je ogen dan en probeer
Te voelen wat we vandaag voelen
En dan, als je dat nog weet

Blijf glimlachen, blijf stralen
Wetend dat je altijd op me kunt rekenen,
Daar zijn vrienden voor

In goede tijden en in slechte tijden
Blijf ik altijd naast je staan
Daar zijn vrienden voor

Nou, je begon van me te houden
En nu zie ik zoveel meer
En daarvoor dank ik je dus

En in de tijden dat we gescheiden zijn
Nou, sluit dan je ogen en besef
Deze woorden komen uit mijn hart
En als je het dan nog weet

Blijf glimlachen, blijf stralen
Wetend dat je altijd op me kunt rekenen,
Daar zijn vrienden voor

In goede tijden en in slechte tijden
Blijf ik altijd naast je staan
Daar zijn vrienden voor

En in goede tijden en slechte tijden
Blijf ik altijd naast je staan
Daar zijn vrienden voor

Dr. Tahar Boumedra

THE HILL

(TheHilliseenvooraanstaandeAmerikaansepolitieke website, gelezen door het Witte Huis en andere wetgevers)

Boumedra is een Algerijnse mensenrechtenactivist die eerder rechten doceerde en als co-redacteur van het African Journal of International and Comparative Law heeft gewerkt, plaatsvervangend secretaris-generaal van de Afrikaanse Society of International and Comparative Law, adviseur van de Afrikaanse Commissie voor Mensen- en Volkerenrechten, redacteur van de Afrikaanse Review of Human and Peoples' Rights en regionaal directeur van Penal Reform International.

Toespraak Tahar Boumedra

14 maart 2015

Mijn excuses dat ik geen Nederlands spreek. Maar ik zal proberen heel langzaam te spreken. Dan zal degene die nog niet zo ver is met Engels, mij ook kunnen volgen.

Ten eerste begrijp ik dat ik al voorgesteld ben, maar ik zal mezelf ook aan u voorstellen. Mijn is naam Tahar Boumedra. Ik was de chef van het Mensenrechten bureau van de Verenigde Naties, en ik werkte onder toezicht van een van uw landgenoten: Ad Melkert. Hij was mijn baas. Wij werkten heel nauw samen als het over Ashraf ging. Ik rapporteerde daarover direct aan de heer Ad Melkert. Dus hij is een van de mensen die dit dossier heel goed kent. En ik begrijp dat er mogelijk een document verspreid is, een heel onpartijdige rapportage, geschreven door de heer Ad Melkert. In deze rapportage komt hij met een aantal zorgpunten met het oog op de situatie van de bewoners van Camp Liberty. Hij onderstreept het feit dat de Verenigde Naties ernstige fouten hebben gemaakt toen zij gingen samenwerken met de regering van Irak om de bewoners van Ashraf naar Liberty te verplaatsen, terwijl Liberty niet gereed was om deze mensen te huisvesten.

Laat ik u dit vertellen: ik was de eerste die Liberty bezocht voordat de Ashraf bewoners daar werden geplaatst. En ik rapporteerde dat Camp Liberty op een gevangenis lijkt. Camp Liberty was niet geschikt om drieduizend mensen te huisvesten, en de Verenigde Naties negeerden dit feit. Onder druk van de regering van Irak gingen de Verenigde Naties er mee akkoord om aan verplaatsing van de Ashraf bewoners te werken. Zij beloofden dat de Ashrafbewoners dan binnen zes maanden elders in de landen buiten Irak zouden worden gehuisvest. Nu is het al drie jaar en zijn deze mensen nog steeds in Liberty. En we weten niet hoelang ze daar nog zullen blijven.

Maar wat de situatie nog zorgelijker en ingewikkelder maakt, zijn de recente ontwikkelingen die in Irak plaats hebben gehad. U hebt gehoord dat de zogenaemde Islamitische Staat, oftewel Daesh, bijna het halve land heeft veroverd, bijna half Irak. Nu komt Iran om de regering van Irak te helpen. En zij helpen bij de mobilisatie van militiegroeperingen, gebaseerd op sektarisme en haat. Human Rights Watch, Amnesty International en andere onpartijdige organisaties hebben opgetekend dat ernstige mensenrechtenschendingen hebben plaatsgevonden, enkel op sektarische gronden. Zij hebben ook moorden gedocumenteerd, buitengerechtelijke executies, eveneens op sektarische gronden.

In deze nieuwe situatie waarin Irak zich bevindt, hebben we drieduizend mensen van de Mujahedin, die in Camp Liberty wonen. Er is ernstige zorg over hun veiligheid en zekerheid in de aanwezigheid van deze milities in Irak, die onder leiding en aansturing van Iraanse leger- en veiligheidsadviseurs werken. Dus dit is een van de zorgpunten dat Camp Liberty wordt aangevallen, zoals eerder Kamp Ashraf is aangevallen. Na de aanval in 2011 bezocht ik Kamp Ashraf en zag daar de bewoners die door het Iraakse leger waren gedood, of beter gezegd: vermoord. Het waren buitengerechtelijke executies. En datzelfde kan nu in Camp

Liberty gebeuren. Daarom is uw steun en aandacht voor Camp Liberty zo belangrijk. Dit is op zichzelf een manier om de bewoners van Camp Liberty te beschermen. Dus ik ben echt blij, ik ben er heel gelukkig mee dat deze vergadering er is. Ik dank jullie allen voor jullie aanwezigheid hier. En ik ben blij, dat al onze inspanningen samen op een dag niet alleen de bewoners tegen vervolging zullen beschermen, maar dat het ook zal helpen bij het vinden van een plaats voor hervestiging waar ze veiligheid en zekerheid kunnen hebben.

Ik dank u zeer voor uw aandacht.

Dr Khosro Medghalchi

Goedemiddag en welkom dames en heren, in het bijzonder de heer Oosterhuis.

Dank u dat u mij de gelegenheid geeft om u een kort verslag te geven over de meedogenloze blokkade van de bewoners van Camp Liberty. Ik ben dr. Medghalchi, één van de artsen van Ashraf en Liberty, en ik zat bij een van de laatste groepen mensen die naar Duitsland kwamen.

Enkele maanden geleden ben ik vanuit Liberty in Berlijn aangekomen en momenteel woon ik in Berlijn.

Ik ben afgestudeerd aan de medische Universiteit van Teheran, maar door de onderdrukking en het gebrek aan minimale vrijheden kon ik daar niet meer blijven en ging in 1982 naar Duitsland. Toen ik in Duitsland was hoorde ik over het lot van een aantal Iraanse vluchtelingen in Irak die medische zorg nodig hadden. Ik besloot naar Irak te gaan om die medische zorg te verlenen en ik heb bijna 27 jaar als arts gewerkt in kamp Ashraf en 3 jaar in Camp Liberty. Ik ben dan ook volledig op de hoogte over de ernstige medische blokkade die de bewoners van Liberty is opgelegd, vooral na hun overplaatsing vanuit Kamp Ashraf, en ik wil u een kort verslag doen van die situatie.

We waren in totaal met 9 artsen en 1 chirurg in Ashraf, we runden een volledig ziekenhuis met operatiekamer, laboratorium, echografie, röntgen, CT-scan, kortom we hadden alle medische

faciliteiten die we nodig hadden om de patiënten te behandelen. Met de medewerking van Iraakse specialisten en chirurgen, met wie we een zeer goede relatie hadden, waren we in staat om bijna alle medische problemen van de patiënten op te lossen. We hadden zelfs een kliniek voor arme Iraakse burgers in de omgeving en we bezochten hen en gaven hen gratis medicijnen.

Helaas mochten we al deze medische faciliteiten, die we duur betaald hadden, niet meenemen naar Camp Liberty, met als excuus dat Liberty een tijdelijke locatie was, dat we daar niet lang zouden blijven en dat we al die apparatuur niet nodig zouden hebben. Integendeel, zij zouden onze medische kwesties wel oplossen.

Ik zat in de eerste groep die van Ashraf naar Liberty ging, waar ik me realiseerde dat het een plek is die bestaat uit een reeks barakken die op zanderige grond staan, waarop geen plant of boom kan groeien. De enige locatie waar vroeger

een kliniek stond was geplunderd en er waren geen medische voorzieningen. Onze problemen begonnen daar. Door het sturen van berichten over de situatie aan internationale instanties, mensenrechtenorganisaties, de Verenigde Naties, de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de VN en de Amerikaanse ambassade in Bagdad, werd er uiteindelijk overeengekomen dat er op een dagelijkse basis een huisarts zou komen, maar omdat er geen medische voorzieningen waren, zou die onze patiënten nakijken en hen voor bezoek aan specialisten of andere zaken, zoals MRI, röntgenfoto's, of ingrepen naar Bagdad doorsturen. Volgens de laatste cijfers moesten er ongeveer 907 personen wachten op hun afspraak. Sinds 2012 zijn er 117 van hen helaas niet doorgestuurd en tot nu toe zijn 25 patiënten overleden door vertragingen bij het doorsturen naar Bagdad, want er is maar één ambulance in Camp Liberty en we mochten maar 4 patiënten per dag naar Bagdad sturen. Stel je voor hoe je als arts moet beslissen wie als eerste

door te sturen en wie kon wachten. We konden eigenlijk alleen noodgevallen en ernstige patiënten doorsturen.

Door veel steun van organisaties, bijeenkomsten, medestanders en sympathisanten, en politieke druk om deze wrede medische blokkade van de bewoners van Camp Liberty aan het licht te brengen, konden we gelukkig een aantal patiënten uit Liberty krijgen. Duitsland nam ongeveer 100 mensen op, van hen arriveerden er 98, maar twee mensen die op de lijst voor overplaatsing stonden stierven bij de raketaanval op Camp Liberty. Een aantal andere landen heeft er ook enkele geaccepteerd, maar de meerderheid van onze patiënten werd overgebracht naar Albanië.

Wij verzoeken u dringend om deze wrede medische blokkade van Liberty te veroordelen en druk uit te oefenen op de Iraakse regering en Al-Abadi om deze blokkade op te heffen en de bewoners vrije toegang tot medische diensten in Bagdad te verlenen, en al onze medische apparatuur vanuit Ashraf zo spoedig mogelijk over te brengen naar Liberty en niet toe te staan dat er zo'n onmenselijk zware druk op de bewoners wordt uitgeoefend.

Dank u wel.

dhr M.K.M. Timmerman

Geachte heer Huub Oosterhuis, geachte voorzitter, dames en heren,

Over een week wordt Nowruz gevierd, in Iran en op alle plaatsen waar de Iraanse cultuur wordt geleefd, dus ook hier in Nederland. Eergisteren

kreeg ik een kaart van de Stichting Mensenrechten Vrienden ter gelegenheid van de komende Nowruz, dat op de kaart werd vertaald met 'nieuwe dag'. De uitleg erbij: tenslotte, na strijd, overwon het licht de duisternis, het kwade had verloren en Iran verkreeg vrijheid, geluk, gezondheid en goedheid.

Over drie weken, op 5 april volgens onze kalender, is het voor wie leeft vanuit het Christendom, Pasen en dan vieren we de opstanding van Jezus Christus uit de dood en daarmee de overwinning van licht, leven en goddelijke liefde op duisternis, dood en menselijke haat.

De Joden vieren met Pesach, eveneens over 3 weken, de bevrijding uit het slavenhuis van Egypte en – zo staat het in een gedicht dat ik bij het trefwoord 'Pesach' vond - dat wij onszelf kunnen bevrijden uit onze individuele slavernij, bevrijden van grenzen die ons beperken, van egoïstisch en negatief gedrag.

Daar zijn nogal wat overeenkomsten en dat is natuurlijk niet toevallig: Nowruz, Pesach, Pasen, zijn ook feesten van de terugkeer van de kracht van de zon, de warmte die weldadig aanvoelt, de energie die planten laat groeien en bloeien. Het zijn feesten van de lente, in warme landen van de nieuwe

oogst en ook bij ons van het nieuwe leven van de lammetjes die het voorjaar geboren worden. Die overwinning van het goede op het kwade komt niet vanzelf. Wanneer wij als donateurs van de Stichting samen met onze Iraanse vrienden en vriendinnen bij elkaar zijn, horen we over het kwaad dat goede mensen, moedige mensen, vrijheidslievende mensen, is aangedaan en nog altijd wordt aangedaan door mensen die zich in dienst hebben gesteld van een onmenselijk regime dat niet alleen zijn eigen burgers probeert te knechten maar ook de buurlanden. We horen het, zoal niet dagelijks, dan tenminste wekelijks.

Geachte heer Huub Oosterhuis, u bent hier omdat ook u solidair bent met de strijd van het Iraanse verzet en van zovelen die zich in de wereld verzetten tegen het kwade. En daarmee ook de strijd vóór de rechten van de mens, menselijke waardigheid, sociale rechtvaardigheid, het recht op zelfbeschikking, democratische vrijheden en een pluriforme maatschappij. Maar het gaat u om meer: u zet zich al vele jaren in voor de studie van de gemeenschappelijke visie van jodendom christendom en islam op mens en maatschappij. Niet wat ons scheidt, maar wat ons bindt.

Geschiedenis & filosofie van Norouz

Ik ken u, tot nu toe niet persoonlijk, als dichter van vele liederen die in de Rooms-Katholieke Kerk, waar ik me toe reken, maar ook in andere Christelijke kerken elk weekend weer worden gezongen. Uw religieus geïnspireerde gedichten hebben er in aanzienlijke mate toe bijgedragen dat ik graag naar de kerk ben blijven gaan. Niet alleen de woorden en de handelingen van degene die voorgaat in de viering of dienst, maar ook die mooie nieuwe Nederlandse teksten en bijpassende melodieën, die de gemeenschap kan en wil meezingen, brengen me dichterbij waar het echt om gaat. Ja, u als dichter brengt mij dichterbij de kern van mijn bestaan, ook al dwaal ik daar vaak weer van af.

Tenslotte een van uw gedichten dat me passend leek voor deze gelegenheid. Een vredeslied, een lied van verlangen, zoals er bij staat naar de profeet Jesaja, hoofdstuk 65, een lied van hoop en godsvertrouwen, dat een nieuwe wereld komen zal.

Dat een nieuwe wereld komen zal
waar brood genoeg –
en water stroomt voor allen.

Daar bouwen wij veilige buurten
wonen dooreen in wijken van vrede
in schaduw van bomen.

Geen kinderen zullen daar sterven
oude mensen maken hun dagen vol
en jonge mensen zullen daar pas
op hun honderdste sterven.

Wij zullen niet voor de leegte zwoegen
geen kinderen baren voor de verschrikking.
De wolf en het lam
zullen weiden tezamen:
wij leren de oorlog af.

Dat een nieuwe wereld komen zal
waar brood genoeg –
en water stroomt voor allen.

Dank u wel.

Den Haag, 14 maart 2015

Al bijna zeven duizend jaar vieren de inwoners van een groot deel van Azië, waaronder Iran, Norouz - het nieuwe jaar.

De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties heeft in het kader van artikel 49 op 23 febru-

ari 2010 een resolutie aangenomen, waarin 21 maart erkend wordt en op de agenda staat als Internationale Dag van de Vrede en als Norouz. Dit was de eerste keer dat Iraans Nieuwjaar erkend werd als een internationaal evenement.

Norouz is het begin van de lente en de filosofie ervan is een nieuw begin voor vrede en vriendschap.

In de Avesta, het oudste boek van de aanhangers van het zoroastrisme, streed Jamshid op bevel van Ahura Mazda (God) tegen het Kwaad, dat droogte, hongersnood en vernietiging van het goede had teweeggebracht.

Door het uitschakelen van het Kwaad kreeg het volk weer geluk, goedheid, jubel en zegen, elke dode boom werd weer groen en de mensen noemden die dag een "Nieuwe Dag" of "Norouz". Deze dag wordt tot nu toe nog steeds gevierd.

Norouz kent vele rituelen, de belangrijkste daarvan is dat van de laatste woensdag:

Omdat in het oude Perzië het vuur het symbool was voor licht, zuiverheid, frisheid, creativiteit en gezondheid, verdwijnt wanneer een vuur wordt aangestoken ziekte, armoede, ellende, frustratie en slechtheid. Daarom wordt op de dinsdagavond voor het nieuwe jaar Charshanbeh Souri (laatste woensdag) gevierd. Het belangrijkste kenmerk van Charshanbeh Souri is de solidariteit en de blijdschap van de mensen om het nieuwe jaar te verwelkomen.

Zoals 5000 jaar geleden geschreven is in de GATTs, heeft Ahura Mazda, die het heelal, deze aarde, en de mensen geschapen heeft, ook geluk voor de mensen gecreëerd.

21 maart, de eerste dag van de lente, staat bekend als equinox.

De voorjaarsequinox, voorjaarsdag- en nachtevening was al in de astronomie van het oude Iran het moment dat de zon op weg naar het noorden loodrecht boven de evenaar staat. En in Iran is dit moment de transformatie van het jaar.

Deze dag wordt gevierd met de Haft Sin tafel (7 voorwerpen beginnend met de letter S in het Perzisch).

Filosofie van de 7-Sin tafel

Het getal 7 is gezegend in het Mitra geloof. Bij dit geloof waren er 7 stappen voor de mens om de eeuwigheid te bereiken. Daarom worden er 7 van de volgende voorwerpen gebruikt voor de 7-Sin tafel:

Smanu: is een pudding waarin zachte tarwespruiten getransformeerd worden en nieuw leven ingeblazen krijgen tot een zoete, romige pudding die welvaart vertegenwoordigt.

Senjed: de zoete, droge vruchten van de Lotus, staat voor liefde. Er wordt gezegd dat wanneer de lotus in volle bloei is, de mensen door de geur en de vruchten verliefd worden en al het andere vergeten.

Sabzeh: spruiten, meestal tarwe of linzen, vertegenwoordigen wedergeboorte.

Seeb: betekent appel en staat voor gezondheid en schoonheid.

Seer: betekent knoflook, vertegenwoordigt medicijn en gezondheid.

Somagh: dat zijn sumak bessen, ze vertegenwoordigen de kleuren van zonsopgang; met het verschijnen van de zon wordt het Kwaad door het Goede overwonnen.

Serkeh: betekent azijn, staat voor leeftijd en geduld.

Sekkeh: betekent munten, staat voor rijkdom. Het is een symbool van Amshaspand Shahrivar (godin die de metalen bewaakt) en werd gekozen voor zegeningen en een hoog inkomen.

Om aan alle verwachtingen en wensen van de traditionele voedingsmiddelen te voldoen, kunnen ook andere symbolen uitgestald worden:

Eieren vertegenwoordigen vruchtbaarheid.

Een sinaasappel drijvend in een kom met water stelt de aarde zwevend in de ruimte voor.

Een goudvis in een kom symboliseert het leven en het einde van het astrale jaar.

Water, symbool van reinheid.

Een flesje rozenwater, bekend om zijn magische reinigende kracht.

Een pot met bloeiende hyacint of narcis.

Een spiegel, die het licht van twee kaarsen reflecteert, staat voor verlichting en geluk.

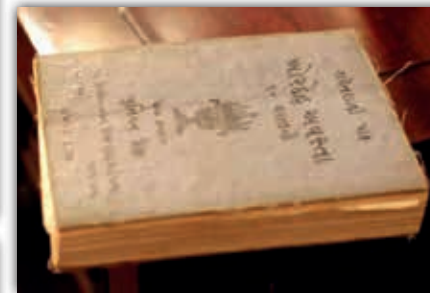
Granaatappel, symbool van heiligheid en wijsheid

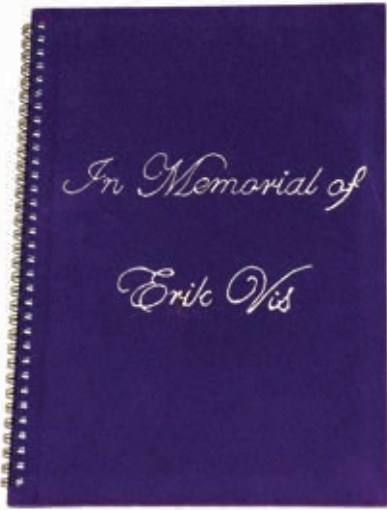
Haard (of kandelaar), symbool van licht en stabiele warmte, werd later kaarsen en lampen. Twee kandelaars worden aan weerszijden van de spiegel geplaatst en door gezinsleden aangestoken. Kaarsen zijn een symbool van geluk en verlichting.

Het Heilige Boek: symbool van de leidraad voor het menselijk wezen om het goede te bereiken: Avesta, Torah, Bijbel of Koran. Voor atheïsten bijvoorbeeld Omar Khayyam gedichten.

Noten en vruchten zoals pistachenoten, amandelen, wilde olijven, walnoten, rozijnen, gedroogde perziken, vijgen, dadels, kokos, aalbessen en kristalsuiker: probleemoplossend.

Wij wensen u hierbij een gelukkig Norouz en wij hopen dat voor het Iraanse volk een ware Norouz, door komst van vrijheid, een einde maakt aan de duisternis en het lijden van 30 jaar dictatuur en geluk en blijdschap verspreidt.

Tijdens de bijeenkomst van 14 maart werd de heer Erik Vis herdacht met de vlaggen van Iran en Nederland. De deelnemers aan de bijeenkomst tekenden een gedenkboek ter ere van deze dappere overleden held. Erik Vis wijde zijn leven aan het verzet voor vrede, vrijheid en mensenrechten in Iran. Wij voelen altijd zijn aanwezigheid bij al onze mooie momenten. Hij blijft eeuwig in onze gedachten.

*Erik,
your remembrance here is a
reminder that we are not just friends
we have become a community of friends
Nuts OIK*

*U Loef
Ik heb u niet gekend, maar hartelijk dank
voor de steun aan de mensen van SMVI.
J. Verbeek*

*U kaffi de goede weg gheven
en bent die tot het einde gegaan.
Ik herinner me u van die weg.
Michiel Thamer van*

*hardes real over u en ons allen komen
Clemens en Gabriël de Vrie*

*K. Holleman. Indrukke blijven bij ons in
de hark.*

Bedankt voor Uw nederigheid.

Het nummer "Ik zou wel eens willen weten" van Jules de Corte werd op de piano uitgevoerd door een van de supporters van SMV, de heer ir. Han Boekhorst

**Ik zou wel eens willen weten
* Jules de Corte ***

*Ik zou weleens willen weten
waarom zijn de bergen zo hoog
Misschien om de sneeuw te vergaren
of het dal voor de kou te bewaren
of misschien als een veilige stut voor de hemelboog
Daarom zijn de bergen zo hoog*

*Ik zou weleens willen weten
Waarom zijn de zeeën zo diep
Misschien tot geluk van de vissen
die het water zo slecht kunnen missen
Of tot meerdere glorie van God
die de wereld schiep
Daarom zijn de zeeën zo diep.*

*Ik zou weleens willen weten
waarom zijn de wolken zo snel
Misschien dat 't een les aan de mens is
Die hem leert hoe fictief een grens is
Of misschien is het ook maar eenvoudig een engelen spel
Daarom zijn de wolken zo snel*

*Ik zou weleens willen weten
waarom zijn de mensen zo moe
Misschien door hun jachten en jagen
Misschien door hun tienduizend vragen
En ze zijn al zo lang onderweg naar de vrede toe
Daarom zijn de mensen zo moe*

Prof. J.M. van Winter (*historicus*): Het programma op 14 maart was een prachtige en gedenkwaardige bijeenkomst van Iraanse ballingen. Met name de toespraak van dhr. Oosterhuis maakte diepe indruk op me.

Prof. W. Lourens (*natuurkundige*): Huub schetste met fraaie woorden een beeld van de geschiedenis van Iran en de strijd voor vrijheid. Ik voel me aangesproken door zijn oprechtheid en zijn mooie gedachten.

Dr. W.P.H. de Boer (*chemicus*): wij steunen de internationale solidariteitsbeweging voor mensenrechten in Iran en een vrij Iran. Meer dan 30 jaar religieuze dictatuur is genoeg, het Iraanse volk dient de mogelijkheid te krijgen om in contact te komen met de vrije wereld, vrije keuzes te kunnen maken, vrij hun eigen kleding te kiezen, bovendien vrij te kunnen genieten van het leven en te dansen. Het is intriest dat mensen in een land met zo'n geschiedenis, het land van de grondlegger van de mensenrechten, worden gearresteerd omdat ze plezier maken.

Mevr. A. Wijbenga (*gepensioneerd lerares*): Ik ben uit Friesland gekomen om dit programma bij te wonen. Een feit is dat veel gebeurtenissen en punten van overdenking niet in het nieuws zijn. De toespraak van dhr. Boumedra was zeer schokkend voor mij. De waarheid kan denk ik niet voor altijd verborgen blijven. Ook al wordt die waarheid onttrokken aan het oog, ze bestaat wel degelijk, en op een dag zal die naar buiten komen. Ik was zeer onder de indruk van de toespraak van dhr. Oosterhuis.

Mevr. F. Dijkstra (*ambtenaar*): Het voornaamste probleem in de wereld is het religieuze fundamentalisme, dat sinds 1978 voornamelijk zijn oorsprong heeft in Iran, en we moeten steun bieden aan al diegenen die zich inzetten voor mensenrechten, vrede en vrijheid in Iran, voor een land zonder executies. Religieuze inquisitie, door de moellahs ondersteund in de vorm van geweld en wreedheden, moet verwezen worden naar de vuilnisbelt van de geschiedenis. We moeten steun geven aan dissidenten, gevangenen en behoeftigen in Iran. We moeten ze een hart onder de riem steken. Ik ben heel blij dat ik vandaag hier ben. Ik heb het idee dat mijn steun daadwerkelijk mensenlevens heeft gered.

Prof. dr. A.C.M. van Rooij (*wiskundige*): Deze bijeenkomst was als een Iraanse miniatuur, vol openheid en schitterend, met een gedenkwaardige toespraak van dhr. Oosterhuis. Zijn woorden klinken als muziek in mij door. Hij gaf tevens een kort historisch overzicht van de Iraanse cultuur en beschaving en er waren de waardevolle opmerkingen van dhr. Boumedra, de voormalige Speciale Vertegenwoordiger van de secretaris-generaal van de VN, en van dhr. Medghalchi, die de berichten overbracht van hen, die in het kamp in behoeftige omstandigheden verkeren. Ik heb volop genoten tijdens de bijeenkomst, ik ben er trots op jullie in de afgelopen 20 jaar te hebben gekend en ik ben jullie toegewijd.

Somajeh en Martin (*business development & advisor*), een pas getrouwd jong stel: Het was perfect.

Mevr. B. Cohen Stuart (*met haar 91 jaar de oudste deelnemer*): De historische aspecten van de toespraak van dhr. Oosterhuis waren prachtig en opmerkelijk.

Stichting voor Mensenrechten Vrienden

Benoordenhoutseweg 23, 2596 BA Den Haag

T: 070 314 24 35

SNS Bank: NL13 SNSB 0937 5697 20

F: 070 314 24 36

ING Bank: NL86 INGB 0004 9252 96

E: info@smvi.nl

KvK nr.: 390.842.49

I: www.smvi.nl

ANBI dossier: 22530